

El vell Jean i el seu ranxo

Hi havia una vegada una cavalleria enmig d'un magnífic prat florit. Prop d'aquest bonic prat hi havia un poble pintoresc que oferia moltes activitats, incloses les famoses passejades a cavall al mig d'aquests prats. El vell propietari del centre d'equitació que es deia "*Le Joli Pré*" tenia una vintena de cavalls, cadascun més bonic que el següent. Aquest home es deia Jean i era conegut per tothom al poble. Tots els nens del poble es precipitaven cap a la cavalleria quan sortien de l'escola, per anar a veure els cavalls, acariciar-los, alimentar-los, rentar-los o fins i tot abraçar-los. Aquell dia quan els pares van anar a buscar els fills a la sortida de l'escola, la senyora que esperava tranquil·lament davant la porta rovellada de l'escola els va respondre :

- "Van camí de la vella cavalleria Jean"

Els pares deien a cor amb un ampli somriure :

- "Com és habitual, encara hi són !! Moltes gràcies senyora ! La propera vegada hi anirem directament."

Els cotxes van sortir en un gran núvol de fum gris, en direcció a la cavalleria. Un cop allà, els pares van anar a veure els seus fills que encara alimentaven els cavalls amb pastanagues que havien portat del mercat. En aquella època, el vell Jean també era a prop dels estables, i va mirar amb plena emoció l'escena que es desenvolupava davant dels seus ulls i que li recordava la seva infantesa, que ell també havia passat en aquesta cavalleria al costat dels seus avis. Un dia, dues setmanes després, tot el poble es va sorprendre en assabentar-se del traspàs del vell Jean i, com tothom sabia, era un home solitari sense família. L'anunci de la mort del vell va ser una notícia terrible per a tothom, ja que ara ningú no tindria..?. Estaven a punt de tancar el ranxo, els nens que ja no tenien llocs on anar a reunir-se i jugar pacíficament, no només estaven tristos d'haver perdut un amic, sinó també un exemple de vida. En conseqüència, els pares i la totalitat dels habitants del poble també estaven tristos de veure els nens tan sols i tristos. El vell Jean i el seu ranxo eren per a molts nens del poble una manera d'escapar i gaudir plenament dels senzills goigs de la vida tenint cura dels animals i del ranxo. Sense el vell Jean, tot s'havia acabat i els cavalls es quedaven sols i sense que no ningú els cuidés. Però, a més d'això, la seva absència va posar en perill totes les activitats del poble, perquè la majoria de la gent que venia a aquest poble ho feia per venir a veure els cavalls d'una bellesa excepcional. Dos dies després de la mort, va tenir lloc el funeral. Després d'un llarg dol, els nens havien parlat entre ells i, per a tots, els cavalls i el ranxo havien de romandre allà i continuar les seves activitats, encara que el vell Jean ja no hi fos. Cap al final del dia, després d'una llarga reflexió, van acabar tenint una gran idea per solucionar el problema.

Després d'haver tingut una merescuda bona nit de son, els nens van explicar la seva idea als habitants del poble davant dels seus pares, que estaven tots orgullosos dels seus fills.

Els nens van començar :

- "Ens agradaria poder cuidar-nos, amb l'ajut de tots aquells que ho desitgin, del vell ranxo de Jean !" van cridar.
- "Va ser l'únic desig del bon vell Jean ! També ho va confiar en una carta que vam trobar al calaix de la seva tauleta de nit a la seva habitació !" va dir una dona del poble. Va afegir que al vell Jean li encantava l'hora del dia en què els nens venien a casa seva al ranxo, cosa que li retornava l'alegria de viure.

- “Això és cert ?!” – van cridar tots els nens, que no es podien creure el que sentien.

Els habitants, acompanyats dels pares, van trobar la idea brillant i van decidir donar els seus acords als fills perquè la memòria del vell Jean pogués perdurar en els records de tots els habitants del poble. Com a resultat, els nens, que eren més feliços que mai, van passar la resta del dia cuidant els cavalls. L’endemà, tots estaven preparats a l’alba per restaurar el ranxo i tornar-lo a la vida per a la seva pròxima reobertura. Gràcies a aquesta efusió de solidaritat i generositat, aquest ranxo que era amb el vell Jean un símbol d’aquest poble va poder romandre en activitat i continuar fent riure i entretenir als nens durant moltes generacions. Això ens demostra que si tothom està fent la seva part, i que amb coratge i ambició, podem fer grans coses.